

Léka Géza

Zuglói földrajz

Dzsó,
öreg Dzsó, ha tudnád, mennyit,
de mennyit szorongtam:

eljön az idő, s elszakít,

szétcsap közöttünk,
aztán fel is út, le is út,
mehetünk, amerre látunk
riadtan, hanyatt-homlok,
ki-ki a maga keresztjével... –

És elvégeztetett.

Szikra Jancsi Pátkán,
Szöllősi Zoli Erdőkertesen,
te Mosdóson, Bázakerettyén,

végül Rédicson kutattál utánunk,

így ma már csak én élem
és lakom a zuglói tájat,
mi gyerekként még útba sem
esett soha,

most meg Bácsalmás, Balkány,
Bükkszenterzsébet és
Bánréve fővárosa.

LÉKA GÉZA (1957) Budapesten élő költő, író, a *Hitel* szerkesztője. Utóbbi kötete: *Árva ragyogás* (Hitel Könyvműhely, 2016).

Temetési mormoló

Hej, öreg Dzsó, de tudnád:
ha volna, így szüretkor,
e halálos menetben
legalább egy üveg bor.

Ami fennen beszólna,
hisz belőlünk beszélne,
s eldörögné, ki volt ő,
Istent, embert se nézve.

Mert Hunya Zsolt komám volt!
Irodalmi sógor ám!
Bella Pista lengyelül
játszott neki zongorán,

és lengyelül dedikált
borközökben könyveket,
Márta asszony is csak állt,
mint lebénult fürgeteg.

Döbrentei Kornél meg
– de hosszan emlegette –,
egyszer Sztálinpentelén
jól leweiningerezte.

Ám te, öreg, öreg Dzsó
versedbe is beírtad,
mint lépdelt a mennybolton
a háromfős derékhad.

Miből már csak én vagyok,
vagy csak voltam, ki tudja,
élek-e vagy épp halok,
béke poharainkra.